

RACHEL VINCENT

SHIFT

változás

„EGY ÍRÓ, AKIRE FIGYELNI FOGOK!”
KIM HARRISON, NEW YORK TIMES
BESTSELLER SZERZŐ

fine
selection

RACHEL VINCENT

SHIFT

változás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Az 1-es számúnak,
aki elintéz mindent, amit én elfelejtek, és lehetővé teszi,
hogy azzal foglalkozzak, amit szeretek.
Köszönöm!*

EGY

TÚNJ EL! AZONNAL.

Apám figyelmeztető morgása visszhangot vert a lelkem sötét, vad részében, és felébresztette bennem a vágyat, hogy élő húst szaggassak, és friss vér csillogását nézzem a holdfényben. Hullámokban éreztem a vérszomj, beleszédültem, alig bírtam visszafogni. Elégtételt veszünk Ethanért. De nem most. És nem itt.

Habár apám irodájában szinte forrt a levegő a saját haragomtól és végrehajtótársaim dühétől, Paul Blackwell, a Területek Tanácsának meghatalmazott vezetője, láthatóan ezt fel sem vette. Az iroda csukott ajtajához közeli helyemről figyeltem, mindkét karomat – a jobb még mindig gipszben pihent – magamhoz szorítva, keresztben a mellkasomon.

Blackwell beledöfte régimódi fa sétabotját a perzsaszőnyegbe, és két kézzel rátámaszkodott.

– Ugyan, Greg, nyugodj meg! Csak annyit kérek, hogy vedd figyelembe a többség érdekeit, elvégre te is azt hirdeted, hogy pontosan így teszel majd, ha visszakapod a tanács elnökségét.

Sajnos ez a lehetőség minden nappal egyre távolibbnak tűnt. A testvérem temetése óta eltelt hétben Nick Davidson nyilvánosan

letette a garast Calvin Malone, mint a Területek Tanácsának leendő vezetője mellett, ami azt jelentette, hogy apám még Jerold Pierce – végrehajtótársunk, Parker apja – hiányzó szavazatával is csak döntlent érhet el.

Márpedig a döntetlen nem elég. Tiszta győzelem kell.

Apám a szőnyeg másik végében álló füles karosszékekben ült. Nem állt fel, ez pedig szokatlan tiszteletlenségnek tűnt a részéről egy másik alfával szemben. Én azonban elég jól ismertem ahhoz, hogy megérezsem az igazságot: ha feláll, esetleg elveszíti az önuralmát.

– Azt kéred, hogy hagyjam bosszulatlanul a fiam halálát. – A hangja halk, de veszedelmes morgás volt, már sokszor hallottam ilyesmit tőle, de még mindig a csontomig hatolt, és együtt vibrált bennem a szívfájdalommal.

– Azt kérem, hogy ne indíts háborút. – Blackwell nyugodtan, megingás nélkül állt a helyén, ami jelentős lelkiezőt követelhetett tőle, figyelembe véve apám fiatalabb korát és nagyobb testi erejét. És leplezetlen dühét. Greg Sanders, a déli középső farka alfája, az apám, még ötvenes éveinek vége felé is komoly erőnek számított.

Apám újra felmordult.

– Az egészet Calvin Malone kezdte, és ezt te is átkozottul jól tudod.

Blackwell sóhajtott, és körbepillantott a szobán. Fáradt tekintete végigsiklott a bársekreény mellett várakozó három másik alfán és a falakat támasztó végrehajtókon. Az az érzésem támadt, hogy sokkal szívesebben intézte volna a dolgot apámmal kettesben.

A többi alfa, fejenként két végrehajtóval, aznap reggel érkezett egy utolsó stratégiai megbeszélésre, mielőtt a déli középső farka és a szövetségesei megindítják a teljes vonalas támadást – az Államokban hat évtizede nem fordult elő ilyesmi. Szombat volt, az offenzívát

három nappal későbbre terveztük, kedden napnyugta utánra. A levegőben zsongott a várakozás, bizsergetett, mint az elektromosság, lüktetett az ereimben, mint a szenvedély. Már érezni véltük a csapásokat és a vér ízét, mindannyian, hallottuk a sikolyokat, amelyek nemsokára felhasítják a dermedt, hideg februári éjszakát. Az erőszakra válaszul ígért erőszak éltetett minket, nem egy kandúr körülöttem alig bírt a vérszomjával, az adrenalin gyilkos hullámaival.

Blackwellnek tudnia kellett, már amikor belépett a házba, hogy a missziója halálra van ítéelve.

A szövetségeseinkre számítottunk, Paul Blackwell érkezése azonban meglepett minket. Közvetlenül ebéd után állt meg a behajtón bérelt kocsiával, amelyet az unokája vezetett, és eltökélten markolva a botját, besétált közénk. Azonban ennyi még kevés volt, és kevés volt a Területek Tanácsa által rá ruházott hivatal is, amelyet becsületrendként viselt. Vagy inkább szégyenbélyegként, hiszen a tanács tagjainak majdnem fele jelen volt, és egyikük sem volt boldog miatta.

Blackwell odébb húzta a lábát a szőnyegen, és lehunyta a szemét, mintha a gondolatait akarná összeszedni, végül újra apámra vetette sötét pillantását.

– Greg, senki sem örül annak, ami Ethannel történt, én a legkevésbé. Calvint hivatalosan megintettük, a részt vevő végrehajtókat pedig határozatlan időre, a vizsgálat befejezéséig felfüggesztettük a szolgálatból.

Mármint azokat, akik túléltek.

– Ki vezeti a vizsgálatot? – kérdezte Rick nagybátyám a szoba másik feléből; egy félig telt brandyspoharat dajkált. – És ki tanúskodhat majd? Komolyan úgy gondolod, hogy a tanács a jelen állapotában képes lesz igazságos, vagy egyáltalán, pártatlan döntést hozni?

Blackwell kényelmetlen mozdulattal anyám bátyja felé fordult.

– Komolyan úgy gondolom, hogy a tanács jelenlegi állapota egyenesen katasztrofális. De ha sutba dobjuk a rendszert, ami min-dennek az alapját képezi, azzal nem javítjuk ki a rajta keletkezett re-pedéseket. – Visszafordult apám felé. – Szerencsére, úgy hallom, a tényleges elkövetővel már elbántál.

Ami azt illeti, apám még azelőtt átharapta Ethan gyilkosának tor-kát, hogy a bátyám utolsót lélegzett volna. A kandúrt a pajtánk mö-götti ipari krematóriumban égettük el, a hamvait egyszerűen szét-szórtuk, hadd tapossa a földbe, aki arra jár. Csakhogy ez a csekély bosszú nem enyhítette a bennünk lángoló dühöt.

– Ethan haláláért valójában Calvin Malone a felelős, és meg fog-ja fizetni az árát – felelte apám hidegen, mintha semmit sem érezne abból, amit kimond. Azonban a jobbomon Marc két keze ökölbe szorult, a másik oldalamon Jace megmerevedett. Szemben, a dívá-nyon, Michael komoran biccentett. Készen álltunk. Ideje volt már a bosszúnak.

– A tanács hivatalos eljárást indított az ügyben – folytatta Black-well. – Tudom, hogy ez neked kevés, és meg is értem. De ha rátá-madsz Malone-ra, miután ő alávetette magát a tanács joghatóságá-nak, *te* leszel az agresszor.

– Most azt játsszuk, ki ütött először, mint az óvodában? – Apám végre felemelkedett ültéből; Blackwell kénytelen volt felemelni a fe-jét, hogy állhassa dühös pillantását. – Annyira elvakít a felelős kere-sése, hogy nem látod át a nagyobb mintázatot? Calvin Malone sza-badon garázdálkodik, és ha a tanács nem teszi helyre, majd elren-dezzük *mi*.

A bárszekrény mellett Rick bácsi, Umberto Di Carlo és Ed Tay-lor egyetértően bólogatott. Ők a támogatásukról biztosították apá-mat, és az embereiket is a rendelkezésére bocsátották a harcokhoz.

– Éppenhogya a nagyobb összefüggéseket nézem. – Blackwell megvetette a lábát, ahogy apám lassan, ragadozómozdulatokkal elindult felé. – Polgárháborúról beszélsz. Miként szolgálja ez a közösség érdekét? – Lepillantott a botjára, de amikor felnézett, új eltökéltséggel egyenesítette ki vékony, öreg gerincét. – Lehet, hogy vén vagyok és félvak, de ezt nagyon is tisztán látom, Greg. Az államokbeli falak *nem* engedhetik meg maguknak, hogy egymással háborúzzanak.

Apám állta a tekintetét.

– Azt sem, hogy Calvin Malone legyen a vezetőjük. – Ellépett az idős alfa mellett, és elvette a sógora által felé nyújtott poharat. Belekortyolt. Blackwell lassan, a botjára támaszkodva utánafordult, közben újra végignézett a helyiségen. A pillantása végül anyámon állt meg, aki egy bőrfotelben ült a sarokban félig az árnyékba rejtőzve. Régen, még a születésem előtt, ő is részt vett a tanácsban, de most már, amióta az eszemet tudom, sosem avatkozott bele nyíltan a politikába. Mégsem tiltakozott senki, amikor a váratlan vendéget bevezette az irodába, majd maga is belépett utána.

– Karen – szólította meg Blackwell, és a pofátlanságnak ez a szintje úgy hatott rám, mintha visszafelé simogattak volna. Az öreg egyértelműen ellenezte a nemek egyenlőségét, mégis volt képe az anyámhoz fordulni a saját otthonában. – Monddd, tényleg elküldenéd a fiaidat a háborúba meghalni, ha elkerülhető?

Anyám szemében harag villant – elakadt a lélegzetem. Lassan felállt, a szobában mindenki felé fordult.

– Ha esetleg nem vetted volna észre, Paul, nem kell elküldenem őket semmiféle háborúba, ha a halálukat akarom látni. Nincs két hete, hogy Ethant a saját birtokunkon gyilkolták meg, egy olyan akcióban, amit *te magad* szentesítettél. – Előrelépett, a kezait karba fonta, és egyszerre megrémisztett a kettőnk hasonlósága. – Most pedig

itt állsz, a házamban, és azt várod, hogy tiltakozzak az igazságszolgáltatás ellen? Azt várod, hogy támogassak egy tanácstagot, akinek minden elve gyűlöletes a számomra? Paul, te ostobább vagy, mint Malone.

Blackwell láthatóan szóhoz se jutott, úgy bámult rá, én pedig alig bírtam a rajtam végigszáguló gyönyörűséggel. Anyám azonban még nem fejezte be.

– Rádadásul, ha Calvin Malone veszi át a tanács irányítását, a status quo sosem látott mélységekbe fog süllyedni. Miből gondolod, hogy hallani akarlak téged, őt vagy bárki mást, amikor megszabjátok a lányomnak, mikor és kihez menjen férjhez, és hány gyereket szüljön? Igen, szeretném, ha családot alapítana – pillantott felém –, de azért érzek így, mert látom benne, mélyre temetve, de látom ugyanazt a kemény, védelmező ösztönt, amit én érzek a saját gyerekeim iránt. És azért is, mert boldognak akarom látni. Ez az anya joga, nem a tiéd. És egy árva lelket sem fogsz meggyőzni, hogy egy morzsányit is érdekel Faythe boldogsága.

– Karen... – próbálkozott Blackwell, de az anyám csak egy határozott fejrázással felelt. Megborzongtam zavarral kevert büszkeségemben, de a szememet nem vettem le anyám dühös és undorodó porcelánarcáról.

– És most jól figyelj, mert nem mondom el még egyszer! – lépett előre, ujjával a tanács legidősebb alfája felé bökkve. A mozdulattól libabőr futott végig a karomon. – Lehet, hogy nyugodt a vérmérsékletem, és kivettem a részemet a faj következő generációjának létrehozatalából, de ne kövesd el azt a hibát, hogy jámbornak vagy gyengének nézel! Éppen az anyai ösztön, amit fel akartál piszkálni bennem, az táplálja a fiam halála miatti bosszúvágyamat, és biztosíthatlak, ez a vágy éppen olyan forró és heves, mint a férjemé.

Blackwell ráncos álla ekkor valóban leesett.

– És végül – folytatta anyám –, vendégként szívesen látunk, de ha még egyszer megsértesz engem, vagy a család bármelyik másik tagját, *személyesen* doblak ki.

Azzal a füle mögé tűrte egy elszabadult, ősz tincset, és határozottan az ajtó felé indult, mi pedig döbbenten bámultunk utána. Apámat kivéve. Az ő arcán olyan büszkeség ragyogott, hogy ha nem visel gyászt a fia miatt, biztosan megéljenezte volna.

Csend volt, csak anyám praktikusán alacsony cipősarka kopogott a keményfa padlón. Nem nézett vissza, nem nézett senki szemébe, csak kinyitotta az ajtót – mire majdnem a nyakába esett egy apró macskalány.

– Kaci, mi a baj? – Anyám megfogta a kislány vállát, és elvezetete az irodaajtóból, nyilván azt feltételezte, hogy Kaci éppen kopogni akart. Én azonban tudtam, hogy téved. Kaci nem kopogni akart, hanem hallgatózott. Legalábbis megpróbálta. Személyes tapasztalataim alapján elmondhattam volna neki, hogy nem lesz szerencséje. Az ajtó tömör tölgyből volt, a falak pedig, a gipszkarton borítás alatt betonból, ablak nélkül. A helyiség ettől még nem vált teljesen hangszigeteltté, de a bent kimondott szavak érthetetlenné torzultak még egy vérmacska éles füle számára is.

– Én... – Kaci elakadt, segélykérően rám pillantott, de én csak mosolyogtam. Élveztem, hogy most az egyszer nem én vagyok terítéken. – Rólam beszéltetek, igaz? Mert akkor jogom van tudni.

– Rólad nem volt szó – mosolygott rá anyám.

Egyelőre. De most, hogy Blackwell alól kihúzták a béke szőnyegét, kétségem sem volt, hogy mindjárt kezdi Kacivel. Calvin Malone kezszerűen igyekezett a lányt egy olyan falka gondjaira bízni, amely őt támogatja a küzdelemben. Lehetőleg a sajátjára, ha megoldható.

Voltaképpen Ethan is azért halt meg, mert megvédte Kacit, amikor el akarták ragadni a kelet-texasi ranchunkról.

És ezzel Kaci is tisztában volt.

– Akkor miről? Ethanról? – Megremegett az álla, amikor ki mondta, a pillantása arcról arcra vándorolt, úgy kereste a választ, és a szívem egyszerre megint apróra tört.

Kaci közelebb állt Ethanhez és Jace-hez, mint bármelyik másik kandúrhoz, és bár csak három hónapja ismerte, éppolyan nehezen viselte a bátyám halálát, mint mi. Talán rosszabbul. Tizenhárom éves korára tragikusan sokszor találkozott a halállal, jóformán minden terápia nélkül. Mindennek a tetejébe, a mindannyiunkat sújtó gyászon és dühön túl neki még a büntudatával is meg kellett küzdenie, hiszen Ethan az ő védelmében halt meg.

– Gyere, Kaci, kerítek neked valami ennivalót. – Anyám megpróbálta elirányítani az irodaajtótól, de a kislány kifordult a keze alól.

– Nem vagyok éhes. És elegendő van belőle, hogy kizártok mindenből. Itt tartottatok a ranchon, de nem áruljátok el, hogy mi folyik az otthonomban? Ez így nem tisztességes.

Sóhajtottam és körbenéztem; utáltam a gondolatot, hogy ott hagyjam a vitát. Azonban Ethan halála óta Kacivel senki sem tudott úgy bánni, mint én, leszámítva Jace-t, őt pedig nem szándékoztam megkérni, hogy menjen velem. A közelgő háborúhoz ugyanannyi köze volt Jace-nek is, mint nekem, hiszen Calvin Malone a mostohaapja volt, Ethan pedig világéletében a legjobb barátja.

– Figyelj, Kaci, menjünk, rugdaljunk szarrá néhány bála szalmát a pajtában, mit szólsz?

A kislány úgy nézett rám, mintha átálltam volna a sötét oldalra, de vonakodva bólintott. Marc megfogta a kezemet, az ujjaink végigsiklottak egymáson, amikor elléptem mellette az ajtó felé indulva.

Megtorpantam, és látványos csókot nyomtam borostás arcára, közben olyan mélyen magamba szívtam az illatát, ahogy csak bírtam. Hadd érezzem én magam is, és hadd lássa Blackwell – hadd tudja meg a vén tetű, hogy igenis én választom meg, kit akarok a páromul.

Azonban kifelé menet összeakadt a tekintetem Jace-ével. Az arc kifejezése gondosan semmitmondó volt, ám állának feszes vonala és a szemében felvillanó fény elárulta az érzéseit. Megegyeztünk, hogy nem beszélünk arról, ami kettőnk között történt Ethan halálának napján. Semmi más módon nem őrizhettük volna meg a házban a békét, hogy mindenki a bátyám megbosszulására fordíthassa minden erejét és gondolatát. Magamban pedig megfogadtam, hogy Marc tudja majd meg elsőként, én magam mondom el neki. Ennyit megérdemel, bár előre rettegettem attól a perctől.

De még nem jött el a megfelelő idő. Még csak az elfogadható idő sem. Minden alkalom szörnyűséges volt, és ahányszor Jace így nézett rám – ahányszor éreztem a testem válaszát a megtagadni kívánt kötődésre –, a belső nyomásmérőmben még egy kicsit feljebb szökött a higanyszál.

Ha hamarosan nem törik meg a feszültség, felrobbanok. Vagy olyat teszek, amit mind megbánunk.

Rákényszerítettem magamat, hogy egyetlen szomorú, udvarias biccentéssel menjek el Jace mellett, épp úgy, ahogy bármelyik másik végrehajtótársammal tettem volna. Kiléptem a folyosóra és becsuktam az ajtót. Anyám már ott állt a bőrdzsekimmal és Kaci helyekabátjával. Néha elfelejtem, hogy ha akar, ő is képes ugyanolyan gyorsan mozogni, mint mi.

Néha azt is elfelejtem, hogy nagy szája van. *Vajon honnan örököltem a sajátomat...?*

– Köszönöm! – Elvettem és felhúztam a dzsekit. – Anyu, ez... hihetetlen volt. – Nem találtam rá más szavakat.

Az ajka komor, egyenes vonalba húzódott.

– Az igazat mondtam. – Kihúzta Kaci hosszú, gesztenyeszín fűrtjeit a kabát gallérjából, és mosolyt erőltetett az arcára. – Fél óra múlva gyertek be melegedni! Csinálok forró csokit.

A folyosón Kaci a farmerje zsebébe dugta kesztyűtlen kezeit, és felnézett rám – csaknem olyan szigorúan, mint apám szokott. Abban a percben semmit se szerettem volna jobban, mint mosolyt csalni az ajkára. Hogy olyannak láthassam, ha csak egy rövid időre is, mint bármelyik tizenhárom évest. Egy tinit, aki nem ismeri az erőszakos halált, a lelket szaggató büntudatot, a félelem súlyát.

– Mi volt hihetetlen? – kérdezte, és kilökte a bejáratí ajtót.

Elvigyorodtam, a rosszkedvem tovaszállt, amikor felidéztem anyám vagány monológját.

– Anyu éppen most találta fel Blackwellnek a saját ráncos, vén golyóit, nyilvánosan.

Kaci szemöldöke a magasba szökött.

– Komolyan?

Rábólintottam, és egy pillanatra megláttam, milyen lehet a bol-dog Kaci.

– Az király.

Kiléptünk a verandára, és már megtettem két teljes lépést, mire rájöttem, hogy nem vagyunk egyedül. Mercedes Carreño – Manx – ült kint a kovácsoltvas padon Owen bátyámmal. Mindketten felnéztek, amikor megláttak minket, de a mosolyuk elárulta, hogy nem szakítottunk félbe semmit. Beszélgetést legalábbis nem. Csak ültek egymás mellett, és élvezték a téli csendet. És ez a csendes nyugalom kö-zöttük valamiképpen meghittebb volt, mint sok csók, amit láttam.

– Hahó! – üdvözölte őket a mit sem sejtő Kaci, én pedig kérdő pillantást vettem a bátyámra. – Hol van Des?

Manx fészkelődött a gyapjúkabátjában.

– Alszik.

Most az én szemöldököm szökött magasra. Owen elvörösödött, zavarában előrehúzta, majd hátrtolta cowboykalapját a fején. Manx soha nem hagyta magára Dest. *Soha*. A kisfiú az ágyában aludt, ő pedig őrizte az álmát, ha elszundított. Még a fürdőszobába sem ment ki anélkül, hogy meg ne kért volna valakit, akiben bízott, hogy figyeljen rá, amíg ő távol van. Most pedig itt ült az én cowboyból lett gentleman bátyám mellett, és semmit nem csinált, a kezét az ölébe ejtve pihentette – lemészárolt körmei helyét rugalmas horgolt kesztyű védte.

– Játshatok majd vele, ha felébred? – folytatta Kaci. Manx mosolygott. Már rájött, hogy Kacit szinte mindennél jobban megnyugtatja, ha játszhat a babával, még ha ez csak annyit jelentett is, hogy az egy hónapos csecsemő Kaci ujját markolássza.

– Persze – felelte. Kaci tartása ellazult, és akaratlanul is átfutott a fejemen, hogy két kisgyerek vajon kétszer akkora terápiás erővel bír-e majd az ő és mindannyiunk számára. Még nem volt időnk, hogy bizonyosságot szerezzünk, de Angela, Ethan ember barátnője teherbe esett, és semmi okom sem volt kételkedni, hogy a gyerek a bátyámé.

Anyám óvatos optimizmussal fogadta a hírt, csak időnként törtek rá váratlan örömhámok, amikor meg is engedte magának, hogy elhiggye. Az űrt, amelyet Ethan halála hagyott mindannyiunk szívében, semmi sem töltheti be. Azonban a fia, anyám első unokája sokat tehet a seb begyógyulásáért. Alig várta, hogy találkoz hasson Angelával, de abban mind egyetértettünk, hogy a kismama biztonságának

érdekében jobb lesz, ha a találkozóra csak később kerítünk sort, amikor már lerendeztük a gondjainkat a Területek Tanácsával.

Kaci pillantása az udvaron át a pajta felé tévedt, összeszűkül a szeme, és legörbült a szája. Meg sem kellett fordulnom, tudtam, mit néz.

Ethan sírját.

Az almafa alá temettük, az első udvar és a keleti földek közé félútra. A fejfája mindörökre megváltoztatta az ismerős látképet, de így akartuk. Hogy mindennap láthassuk. Hogy szüntelenül emlékezzünk. Hogy gyászoljunk, amíg gyászolnunk kell.

– Előremegyek – motyogta Kaci, és választ sem várva leszaladt a lépcsőn. Eredetileg nem akartam Owen és Manx társaságában maradni, megakasztani, ami... folyt köztük, de Kaci nyilvánvalóan szeretett volna egy percig kettesben maradni Ethannel, és ezt tiszteletben kellett tartanom.

– Hogy van a kezed? – kérdeztem, egy rattan székbe telepedve a veranda szélén.

– Tessék? – Manx a homlokát ráncolta. Az ujjai felé biccentettem, akkor felemelte őket, mintha meg akarná nézni. – Ó! Sokkal jobb. Már csak akkor fáj, ha... – elhallgatott, kereste a megfelelő szót – beleütöm a dolgokba.

Eltaszította magától a semmit, hogy megmutassa, igazat mondott. Majdnem két hét telt el a karmai levágása óta, és a sebek szinte teljesen meggyógyultak, de a körmei helyén még vörös és dagadt volt a hegyszövet. Manx utálta a látványt, és ha csak lehetett, vékony kesztyűt viselt; csak akkor vette le, ha a kicsiről vagy magáról kellett gondoskodnia.

Megfordultam, hogy Kaci után nézzek. A szokott tempójában kocogott, félúton járt az almafa felé. A szemem sarkából láttam két sólymot körözni az égen.

– Hát a te karod? – kérdezett vissza Manx, magára vonva a figyelmemet.

Felmutattam a gipszet, és újra elmosolyodtam, mert megláttam a firkákat, amiket Kaci rajzolt a végrehajtók odafirkantott aláírásai közé. Egy lila szirmú virág, a közepén X alakú szemekkel. Rózsaszín koponya lábszárcsontokkal. Csendben tűrtem, amíg megalkotta a mesterműveket – bármit, csak mosolyogjon –, habár megfenyegettem, hogy még egy csepp rózsaszín a karomra, és az egészet lefestem fekete körömlakkal.

De azért be kellett ismernem, jobban esett Kacire gondolni a gipszem nézegetése közben, mint arra, miként tört el a karom. A rohadékokra, akik elrabolták és összeverték Marcot, hogy információt nyerjenek tőle rólam, miután az én összeverésemmel nem értek el semmit.

– Egészen jól. Dr. Carver szerint néhány hét múlva már megpróbálhatok alakot váltani. – A törött csontok jóval lassabban gyógyultak, mint a vágások és karmolások. Már viszketegettem, hogy válthassak, bár a viszketegséget okozhatta a gipsz is. Mintha még február közepén is aláizzadt volna a bőröm.

– Nagyon hiányzik neki. – Owen az állával a hátam mögé intett. Megfordultam. Kaci Ethan fejfája mellett kuporgott a földön, fél térdével a megforgatott rögökön.

– Igen, tény...

– Mi a franc...? – szakított félbe Owen. Követtem a pillantását. – Láttál már valaha ekkora sólymokat? Abból ítélve, ahogy körülzöngöznek, valami prédát találtak.

Felpattantam, riadalom kavargott a gyomromban.

– Nem sólymok... – nyögtem ki. Túl nagyok voltak. És a szárnyuk is máshogy állt, főleg a hegye. Még ilyen távolságból is valahogy

furák voltak a szárnyhegyeik. Korábban igazán magasan repülhettek, mert most, hogy leereszkedtek, és a keleti földeket szegélyező erdők felől lecsaptak, egyszerűen óriásinak tűntek.

A szívverésemet egyszerre lassúnak éreztem, mintha nem bírná tartani a lépést a testemmel. *Túlságosan* nagyok voltak. És *túlságosan* alacsonyan repültek. És *túlságosan gyorsan*...

A rohadt életbe!

– Kaci! – sikoltottam, de az első madár már zuhant is felé. Kaci felnézett, ijedtében ő is sikoltott. Addigra már az udvar feléig rohantam.

Kaci felpattant, oldalra vetődött, hogy kitérjen az első madár támadása elől. A gigászi karmok veszedelmesen közel suhantak el a fejéhez. Újra sikoltott, és amikor a madár hatalmas szárnyait csatogtatva felemelkedett – a levegő suhogását majdnem száz lépésről is hallottam –, talpra állt, és felém rohant a kiszáradt fűvön át, még mindig teli tüdőből kiabálva.

Én nem pazaroltam a levegőmet kiabálásra, csak száguldottam felé, de emberként egyikünk sem volt elég gyors. Szívszakasztóan közel, alig öt méterre voltam, amikor a második madár lecsapott, olyan szelet kavarva, hogy hátratántorodtam egy lépést. A karmait szélesre nyitotta, aztán összezárta Kaci két karján.

Egy pillanatig, amíg az új teherrel az egyensúlyáért küszködött, tisztán láttam a szépséges teremtményt – sima, barna szárnyait, rettenetes, horgas csőrét, hatalmas, hegyes karmait, és a szárnyai végén, a tollak alól előtűnő hosszú és éles karmait.

De a pillanat elmúlt, és a lény újra a levegőbe rugaszkodott, én pedig a semmibe markoltam, egy méterrel Kaci edzőcipője alatt. Zaklatoló szívvel rohantam tovább, bár tisztában voltam vele, hogy hiába. Nem tudtam repülni, és futva esélyem sem volt, hogy lépést tartsak.

Mert Kacit nem sólymok ragadták el. Az újonnan érkezett nőstény macskánk, szeretett tanítványom, az első pár mennydörgőmadár karmai közé került, akiket vérmacska egyáltalán megpillanthatott az elmúlt negyed évszázadban.

KETTŐ

–KACI! – KIÁLTOTTAM ÉS ROHANTAM, az adrenalin tüze úgy perzselt belülről, hogy nem éreztem semmit. Sem a maró februári hideget, sem a földet a talpam alatt, még a gallyakat sem, amelyek védtelen arcomat, nyakamat karmolták, amikor berontottam a házunk mögötti erdőbe. A magasban Kaci sikoltozott és tekergőzött, alig egy-két méterre a fák koronájától. Ha mindez nyáron történik, semmit sem láttam volna belőle a lombkoronákon át.

A mennydörgőmadár megmerült a levegőben, és megingott, mert Kaci oldalra rántotta mindkét lábát, de aztán visszanyerte az egyensúlyát, és újabb erőteljes szárnycsapással métereket emelkedett. Kaci még mindig küzdött, szavak nélkül sikoltozva rémületében.

– Ne vergődj! – süvöltöttem, ahogy a torkomon kifért, remélve, hogy a szél és a saját kiáltozása ellenére is meghallja. Ha onnan lezuhan, komoly sérüléseket szenved, hiába tompítják az ágak az esését. Ha szabadon esik a földre, belehal.

A másik madár széles ívben visszafordult felénk Kaci és az elrablója előtt. Egy másodpercre pánikba estem, azt hittem, lecsap rám, de rájöttem, hogy nem teheti, amíg az erdőben vagyok – a fák között

nem talál elég helyet lenyűgöző szárnyainak. A feszítávolsága legalább négy méterre terjedt, vagy tovább.

Nem csapott le, mindössze megkerülte a társát; őrszem és alighanem erősítés is volt egyben.

Ha nem lassítja le őket Kaci súlya, mindenestől szem elől veszítem őket, és még így is, hogy komolyan lelassultak, sokkal de sokkal sebesebben szárnyaltak, mint ahogy én két lábon kerülgetni tudtam a fákat és az aljnövényzet gubancait, főleg, hogy elsősorban az eget figyeltem, és nem az akadályokat. Perceken belül fél kilométeres előnyre tettek szert, bár nem emelkedtek magasabbra tíz-tizenkét méternél a kopasz erdő felett.

Meddig bírja cipelni?

Félrelöktem magam elől egy hosszú ágat, amely könnyen betörhetett volna az orromat – de aztán megint felnéztem, megbotlottam egy gyökérben, és egyenesen arcra estem.

A kezeimmel tompítottam a zuhanást, de a becsapódás ereje felszáguldott a karjaimon. Kín lobbant a törött csontjaimban. Levegőért kaptam, de azonnal felálltam, összekarmolt, vérző kezemet a nadrágomba töröltem. Fájó, begipszelt karomat a mellkasomhoz szorítottam, de még mielőtt újra felgyorsulhattam volna, egy elmosódott, fekete alak suhant el mellettem jobbról, és könnyedén átszökkent egy örökzöld cserje felett, amit nekem meg kellett volna kerülnöm.

Erősítés. Hála az égnek, valaki alakot váltott. Ha én szánom rá az időt, biztosan elveszítem szem elől Kacit.

A kandúr túl gyors volt, hogy látványról felismerjem, de ahogy követtem, egy nádszálvékony magonc és egy rothadó tönk mellett, megéreztem a szagát. Owen volt az, és bizonyára követik mások is.

Nem mintha bármit is tehetnénk a földről...

A bátyám előrerohant, és eltűnt a szemem elől, de még hallottam a zihálását, és ahogy tördelte a gallyakat – a sebesség most fontosabb volt, mint a lopózás. Tovább rohantam dühítően lassú, emberi lábaimon, a torkomat marta a hideg, a kezeim ezer apró szúrásról és vágástól sajogtak.

Másfél kilométeren át vakon követtem Owent és Kacit, és már teljesen elvesztettem az irányérzékeimet. Abban biztos voltam, hogy legalább egyszer elkanyarodtunk, és nem találtam logikát a madarak röppályájában, azt leszámítva, hogy le akartak rázni minket. És persze, hogy a fák felett maradjanak, ahol autóval nem tudjuk követni őket.

Amikor a két mennydörgőmadár – és velük Kaci – alászállt az égből, teljes pánikba estem. A szívem úgy vert, mintha fel akarna robanni, a lábam nem mozdult elég gyorsan. Két kézzel csapkodtam el az utamból az ágakat, mit sem törődve a gipsszel, áttörtem az erdőn abba az irányba, amerre utoljára láttam Kacit. Már Owent sem hallottam, úgy zúgott a fülemben a saját vérem.

Aztán a bátyám felüvöltött, tőlem jobbra.

Minden erőmet egy utolsó sprintbe adtam, és néhány pillanat múlva kizuhantam a fák közül, egy autótút mellé – nem egészen két mérföldre a ranchtól.

Megdermedtem, úgy néztem a szemem elé táruló látványt.

Owen a kihalt úton száguldott végig, máris tíz méterre tőlem, és egyenesen egy, vagy harminc méterre a padkán parkoló autó felé rohant. A két madár a feje fölött a kocs felé vitorlázott, egyre ereszkedve, a közelebbi még mindig karmai közt tartotta – a most újra vergődő – Kacit.

Owen után iramodtam. Az autó kormányja mögül egy férfi szállt ki. Owen kapkodta a levegőt, nekem mindkét combom égett. A férfi

kinyitotta a hátsó ajtót. Az első madár leereszkedett – és a döbbenettől csaknem orra estem.

Még egy méterre volt a földtől, de már emberi lábakat nyújtott lefelé – csupasz, sápadt lábakat, pedig egy pillanattal azelőtt még hegyes, görbe karmai voltak. Aztán a feje is visszaalakult emberivé, leszámítva az orra és a szája helyén előugró gonoszul éles csőrt.

Értetlenségemben lassú kocogásra váltottam, nem bírtam levenni a szemem a valaha látott legbizarrabb átváltozásról. Kismértékben magam is képes voltam a részleges átváltozásra – egy kéz, a szemem, vagy az arcom nagyobb része –, de ez túlment a legvadabb képzeletemen is. Ilyen sebesen egy macska sem volt képes váltani – ha utánozni akartuk volna a madarat, ugrás közben kellett volna befejezni a folyamatot.

A riasztó féllény kecsesen érkezett a földre néhány méterre az autótól; meztelen lába még mindig csak félig alakult vissza, a testét nagyrészt toll fedte, és a szárnyait mindenestől megtartotta. Owen a következő másodpercben lecsapott rá.

A hatalmas szárnyak a levegőbe csaptak, aztán a bátyámra. Hosszú, barna tollak borították be egy pillanatra, majd újra széttárultak, és megkezdődött az igazi harc.

Karmok csaptak az ellenfélre. Csőr csattant. Vér csordult. Owen sziszegve fújt. A madár rikoltott, riasztó, rekedtes hangjában keveredett a félelem, a fájdalom és olyan dolgok is, amelyeket nem értem fel ésszel. Vékony, veszedelmesen hajlott karmait magasra emelte, majd végigszántotta a testvérem combját. Owen felüvöltött, és egy mancschapással felelt.

A sofőr – zömök, karvalyorrú férfi – gondosan kívül maradt a csempetén, védtelen lévén, nem akart beavatkozni. Egyszerre felkapta a fejét. Követtem a pillantását, és megpillantottam, hogy a másik

madár is leszállni készül, a kocsitól bő tíz méterre, még mindig Kacit szorongatva a karmai között.

Azonnal újra rohanni kezdtem.

A madár mélyre ereszkedett, széttárta a szárnyait, hogy légpárnát képezzen alattuk, majd minden felhajtás nélkül egy méterről a földre ejtette Kacit. A lány keményen beütötte a bal lábát, aztán tompa puffanással az oldalára esett. Összehirapta a száját, hogy visszafojtsa a rekedt kiáltást. A következő másodpercben az elrablója egyszerűen *lelépett* a levegőből az útra, alig kétlépésnyire, már emberi lábakra. A tollai eltűntek a bőrében, a szárnyai borzongató sebességgel rövidültek hosszú, fehér karokká.

Még ki sem alakult egészen a keze, de máris Kacire vetette magát, azonban a földön a kislánynál volt az előny. Elgurult előle, aztán felpattant, és rohanni kezdett át az úton, felém. Kicsit bicegett a bal lábára, a szemében égett a rettegés, de az arca száraz maradt. Tíz percig sikoltozott egyfolytában, könnyek nélkül. Azok majd később jönnek, ha a sokk alábbhagy.

Az immár teljesen emberi – és mezítelen – mennydörgőmadár a lány után vetette magát, csak hogy én már ott voltam. Kaci olyan erővel csapódott belém, hogy mindketten majdnem felborultunk. A feje a kulcscsontomnak vágódott, a válla majdnem elroppantotta a szegycsontomat. Átkaroltam és megpördültem vele, hogy a testemmel védjem elrablója ellen. Csak a testemen keresztül érhetette el Kacit, és karmok ide vagy oda – a pokolba is, *gipsz* ide vagy oda, harc nélkül nem adom fel.

Owen eddigre legyűrte az első madarat, és emberi torkánál fogva szorongatta a földön. A sofőr odakiáltott valami érthetlent a második madárnak, mire az visszanézett, megfordult, és futni kezdett az autó felé, lemondva Kaciról.

A sofőr beugrott a kormány mögé, felbőgött a motor. A madár még egy pillantást vetett sebesült társára, tétovázott, ám végül behuppant a hátsó ülés nyitott ajtaján át. A következő másodpercben a kocsi elsöpört a kövesúton, beterítve Owent apró kavicsokkal, végül eltűnt a kanyarban.

Amikor már nem láttuk többé, Kaci mintha elolvadt volna a karjaimban; beletelt egy pillanatba, amíg rájöttem, valójában csak eleresztett fojtogató szorításából. Hátraleptem, felemeltem az állát, hogy az arcába nézhessek, aztán kiböktem az első kérdést, ami összeállt a fejemben.

– Jól vagy?

– Azt hiszem. – Kaci arcába lassan visszatért a szín, a fogai össze-összekoccantak.

– Mutasd a karjaidat! – Tartottam a kabátját, amíg óvatosan kihúzta belőle az egyik karját, aztán fintorogva feltúrte a felsője laza ujját. A vállá alatt három duzzanat látszott, kettő elöl, egy hátul, és máris megmutatkozott, hogy ronda kék foltok lesznek belőlük. Kaci másik karján biztosan ott volt a párjuk is.

– És a lábad? Bicegtél.

– Igen? – Kaci összevonta a szemöldökét, aztán próbaképpen előrelépett. Elfintorodott. – Lehet, hogy megrántottam a bokámat, amikor... földet értem.

– Segít rajta, ha gyorsan alakot váltasz.

Kaci bólintott. Lassan átmentem vele az út túloldalára, közben előhúztam a zsebemből a telefonomat.

– Faythe?

– Igen? – Lenéztem. A kislány rám függesztette a tekintetét, amelyből végre tűnőben volt a sokk okozta üveges csillogás.

– Szerintem nekem tériszonyom van.

Felnevettem.

– Egy ilyen utazás után nekem is az lenne.

Továbbmentünk. Gyorstárcsázóval hívtam Marcot; az első csen-
gésre felvette. Háromméternyire álltunk meg Owentől, aki még
mindig a földre szorítva tartotta az immár ájult madarat.

– Faythe?

– A hármas úton vagyunk, nagyjából három kilométerre a ranch-
tól – feleltem. Marc megkönnyebbülésében hatalmasat sóhajtott. –
Kaci velem van, Owen fogott egy madarat, nincs magánál, és vér-
zik. Owen is vérzik – tettem hozzá, látva a sebeket mindkét comb-
ján és a teste bal oldalán.

– Úton vagyunk. Hogy van Bajszi?

– Sokkos, de helyrejön. A karja megzúzódott, és megrándította
a bokáját, de ha alakot vált, és kap egy bögre forró csokit, teljesen
helyrejön.

Még egy megkönnyebbült sóhaj a vonalban, vagyis kettő – a má-
sik hang Jace-é volt. Együtt jönnek?

– Elindultunk.

Bontottam a vonalat, és zsebre tettem a telefont, aztán kibonta-
koztam Kaci karjaiból, hogy megnézhessem a foglyunkat, anélkül,
hogy a kislányt további veszélybe sodornám.

– Nahát! Szép munka, Owen.

A bátyám csak szuszogott válaszul, majd felnyüsztett, amikor vé-
gighúztam a kezemet a lábán, óvatosan, elfordulva a madártól, hát-
ha magához tér. Owen sérülései nem voltak életveszélyesek, de azért
kellemesek sem. Ha a madár a hasához férközött volna, kibeleezi.

– Mennydörgőmadarak – suttoztam, és felálltam, hogy alaposab-
ban megnézzem a lábamnál heverő fura, félig tollas alakot. Mi a fe-
nét akartak Kacitól?

Jace három perccel később megérkezett, Marckal az anyósülésen – Marc saját autója Mississippiben maradt, a házánál. Még le sem állt a motor, már mindketten kiugrottak a kocsiból.

– Mi a franc történt? – tudakolta Marc, és végigfuttatta a kezét a karjaimon, mintha én sebesültem volna meg. Jace csak egy észrevehetetlen pillanatig torpant meg mellettem, súlyos pillantása az enyémbe kapcsolódott, aztán odébb lépett, és Kaci mellé térdelt. Megvizsgálta a vállát, finoman megmozgatta a bokáját, egyáltalán, olyan felhajtást rendezett körülötte, mintha ő lenne a világ egyetlen nőstény macskája. Kaci pedig, a sokk, a fájdalom és a lelkét terhelő gyász ellenére elpirult az ártatlan figyelemtől, és kihúzta magát Jace előtt.

Szinte megsajnáltam Owent, aki még mindig egyedül ácsorgott és vérzett az út mellett, mellső mancsaival az ájult madárszörnyön.

– Csak úgy lecsaptak a semmiből, és felragadták az udvarról – intettem felé. Marc odafordult. – Vissza kell juttatnunk Owent a házba.

Marc a levadászott madár mellé lépett, Owen pedig odébb mozgott, hogy jobban láthassa.

– Ez az, amire gondolkodok?

– Ha mennydörgőmadárra gondolsz, akkor igen, azt hiszem.

Marc a bakancsa orrával megpiszkálta a kreatúra tollas karféleségét, aztán füttyentett.

– Nézzétek, mekkorák a szárnyai!

– Röptében még nagyobbak voltak – feleltem. Marc le akart térdelni, de a karjánál fogva visszahúztam. – Hidd el, ha magához tér, nem akarsz a karmai közelében lenni – mutattam a hajlott, ötcentis karmokra, amelyek élesebb és hegyesebb pontba futottak össze, mint bármelyik kés, amit valaha láttam.

– Na jó, akkor kötözzük meg és vigyük! – adta ki az utasítást Marc; én közben letérdeltem Owen ép oldala mellé, és gyengéden megsimogattam a bundáját. A bátyám ismét nyüszített. A vállára fektettem a fejemet, Marc elnézett felettem. – Jace, hozz kötelet!

Persze, a bilincsek semmit sem érnek a vékony madárcsontokon. Másfelől, ha a kurafi felébred, simán átvágja a kötelet, de még a ragasztószalagot is.

A szemem sarkából láttam, hogy Jace megmerevedik, és nem mozdul, hogy engedelmeskedjen Marc utasításának.

A rohadt életbe. Ez új fejemény.

Marcot hivatalosan nem vettük vissza a falkába, végrehajtói állását sem kapta vissza, nagyrészt azért, mert mással voltunk elfoglalva, és a visszatérése minden külön bejelentés nélkül is helyénvalónak tűnt. Bármelyik másik végrehajtó tétovázás nélkül engedelmeskedett volna neki – talán engem kivéve.

De Jace megvetette a lábát, megfeszítette a karjait maga mellett, összeharapta a fogait, nem nézett rám. A földet nézte, mintha az indulatait akarná az uralma alá hajtani.

Csak hogy Jace nem volt indulatos természet. *Marc* viszont igen.

Felálltam, néma figyelmeztetést küldve Jace felé, ő azonban nem nézett rám. Kaci zavartan leste, és egy pillanat múlva Marcnak is feltűnt, hogy nem csinálja, amit mondott neki. Elfordult a madártól, akit eddig lenyűgözve vizsgálgatott, és Jace-re emelte a szemöldökét.

– Mi van, nincs köteled?

Jace végre felnézett. Egy rövid, bátor pillanatig állta Marc pillantását, aztán szó nélkül a kocsija felé fordult.

– Mi ütött belé? – Marc nyugtatón megérintette Owen fejét; a testvérem ugyanúgy állt ott, készen rá, hogy megszorítsa a madár torkát, ha felébredne.

Vállat vontam, és reméltem, hogy hitelesnek tűnik.

– Alighanem kitörte a frász az óriásmadarak támadásától. Mi ez, egy Hitchcock-film?

Jace visszatért egy köteg nejlonzsinórral meg egy zsebkéssel, és percekben belül összekötöztük a mennydörgőmadár emberi lábait, az ujjkarmait pedig esetlenül félig tollas hasához szorítottuk. Bár a félbemaradt alakváltás háromméteresre zsugorította a szárnyai fesztávját, nem hittem, hogy be tudjuk tömni a csomagtérbe anélkül, hogy megsebeznenk vagy felébresztenénk. Marc azonban végül behajtogatta a szárnyait/karjait az arca elé, és rácsukta az ajtót. Éppenhogya. Minthogy azonban egyáltalán nem voltunk benne biztosak, hogy a kötelek megtartják, ha magához tér, Kacit előreültettük, Jace mellé, én Marckal hátul ültem, Owen pedig a lábunkhoz hevert.

Amikor megálltunk a behajtón, a házból kiözönlöttek az alfák és a végrehajtók. Apámnak szabályosan kiáltania kellett, hogy maradjanak csöndben. Anyám bekísérte Owent a házba, és mindenki néma figyelemmel leste, amint Marc és Jace óvatosan kihúzza a madarat a Pathfinder hátuljából, és lerakja a félköríves behajtónk közepén a halott fűre.

Elkezdődött a suttogás.

Az alfák a többiek elé férköztek, elsőnek apám. Széles tenyerét gyengéd mozdulattal Kaci vállára tette.

– Jól vagy? – kérdezte. A kislány óriási szemekkel bólintott. – Manx, be tudnád vinni és megmosdatni?

– Persze. – Manx átkarolta a bicegő Kacit, és felsegítette a lépcsőn. Most először, amióta megérkeztek a szövetségeseink, nem a kislány volt a figyelem középpontjában, és úgy tűnt, nem is bánja.

Jace visszacsukta a kocsí hátulját, és félreállt, hogy helyet engedjen az alfájának. Apám letérdelt az összekötözött, eszméletlen lény

mellé, és lassan, alaposan megvizsgálta; biztos voltam benne, hogy minden részletet gondosan elraktároz az agyában. Ha a tanács nem esett volna darabjaira – alighanem helyrehozhatatlanul –, mihamarabb hivatalos jelentést készített volna az esetről. És bár erre most alig láttam esélyt, azért azt tudtam, hogy feljegyezi majd, amit megfigyelt.

Mennydörgőmadarat látni történelmi ritkaságnak számított, arról pedig sosem hallottam, hogy egy vérmacska tényleges testi kapcsolatba került volna valamelyikükkel – még kevésbé, hogy felkapják, és elvigyék, mint egy hatalmas kukacot egy fészekalja szörnyfőke számára. Egy sikoltozó, rugdalózó kukacot.

– Ez mi? – Ed Taylor, a közép-nyugati területek alfája lassan előrelépett, mintha a kíváncsisága alig bírná legyűrní az óvatosságát és egyértelmű undorát. Apám felállt, de nem vette le a szemét a látványról.

– Úgy vélem, egy mennydörgőmadár.

– Greg, hiszen emberi lábai vannak – akadékoskodott a botjára támaszkodó Blackwell néhány lépésnyire.

– Neked is – válaszolta apám. Erre jó néhány kandúr kuncogott, és én sem tudtam elrejtetni a mosolyomat. – Nyilvánvalóan részlegesen váltott alakot.

– És sokkal jobb a műfajban, mint én. Mint *mi* – javítottam ki magam körbenézve, mert több olyan kandúrt láttam, akik már elsa-játították a részleges átváltozást. – Leszállás közben váltanak alakot, és gyorsan. Ezért van egyszerre lába is és szárnya is. És ott vannak azok a ronda ujjszerű karmok is – mutattam torz kézfeléire. A kandúrok közelebb léptek, hadd lássák. – Owen tudna mesélni róluk.

– Mi a fenét akartak Kacitól? – Rick bácsi letérdelt apám mellé, hogy szemügyre vegye a madarat. – Nem arról híresek, hogy

emberekre támadnának. Ha úgy volna, többet tudnánk róluk. Meg az emberek is.

Erre senki sem tudott felelni. Megvontam a vállamat, Marc karja a derekam köré fonódott.

– Lehet, hogy nem is kifejezetten őt akarták. Talán csak őt látták meg először. – Mi, többiek, a veranda teteje alatt voltunk. – Vagy ő volt elég könnyű, hogy felkaphassák.

Apám lassan biccentett, ám valójában egyikünknek sem volt fogalma róla. Marc mondott volna valamit, de Jace megelőzte.

– Mit akarsz, mit csináljunk vele? – kérdezte a másik oldalamra lépve.

Marc mérgesen grimaszolt, de ő is, mint mindenki más, az alfára nézve várta a választ. Apám egy percig elgondolkodva hallgatott, és az állán kiütköző halvány, őszülő borostát simogatta.

– Most mindenesetre betesszük a ketrecre, és ha felébred, kikérdezzük. Addig is nézzünk utána, mit tudunk a mennydörgőmadarakról.

Marc és Jace némi óvatos manőverezés árán leügyeskedtek a madarat a keskeny betonlépcsőn a pincébe, aztán be a ketrecre. A kötelékeit rajta hagyták, mert látva a könnyedséget, amivel alakot váltott, tudtuk, azonnal kiszabadítja magát, amint magához tér.

Visszaindultam a saját szobámba, hogy letusoljak az erdei maratonom után, és elmentem Ethan és Owen közös szobája mellett. Először képtelen voltam belépni. Ethan halála még mindig túl friss seb volt, az emléke túl közeli. A szobája még őrizte az illatát, és olyan lett volna belépni, mint átgyalogolni a szellemén. De aztán Kaci inett, én pedig megacéloztam magam, és beléptem, közben rámosolyogtam Mateo Di Carlóra, végrehajtótársam, Vic bátyjára. A kandúr szinte észre sem vett, és Owennel sem törődött különösebben

– ám úgy figyelte a páciensét ápoló Manxet, mintha a nő minden mozdulatával az ő szívverését táplálná.

Sóhajtottam, és a bátyámhoz fordultam. Owen immár emberként feküdt az ágyán, zöld csíkos alsónadrágját leszámítva meztelenül. A bordáin átfutó vágások szörnyen néztek ki, de a bal combján éktelenkedő metszés még annál is rosszabb volt.

– Jól vagy? – térdeltem le mellé. Manx egy steril ruhával törölgette a sebeit.

– Volt már rosszabb – felelte erőltetett mosollyal. Ez volt a végrehajtók szokásos válasza, azonban Owen most nem mondott igazat. Kevesebb akcióban vett részt, mint Ethan, vagy mint a legidősebb bátyánk, Michael, vagy akár én. Nem azért, mert nem tudott küzdeni, hanem mert szeretett a földekkel foglalkozni, amíg a többiek járőröztek és küldetéseket teljesítettek. Csak Ryan, a másodszülött harcolt nála is kevesebbet, amit mind jó dolognak tartottunk, tekintve, hogy Ryan két hete kitört a ketrecből, és hivatalosan azóta is szökésben volt.

De azért bólintottam. Owen Ethan helyett vetette be magát, és valószínűleg megmentette Kaci életét. Megérdemelte a hegeit, és hozzánk hasonlóan büszkén fogja viselni őket.

Percekkel később, amikor kiléptem a szobából, Jace-t találtam a folyosón, rám várt. Bosszankodva körbepillantottam, hogy megbizonyosodjak: senki sem figyel. Szerencsére a legtöbb kandúr a konyhában pusztította anyu mexikói büféebédjének maradékát, Marc, Vic és az alfák pedig visszavonultak az irodába, hogy utána nézzenek a mennydörgőmadaraknak. Karon ragadtam Jace-t, és szó nélkül berántottam a szobámba.

– Húha, jó ideje nem jártam itt – vigyorgott, amikor az ajtó becsukódott mögöttünk. – De máris itthon érzem magam.

Elöntött a méreg, úgy bizsergette az idegvégződéseimet, mintha az egész testem elzsibbadt volna.

– Ez nem vicces! – sziszegtem rá. – Mi a fenét csinálsz?

Jace csábító álarca eltűnt, és felfedte a mögötte rejlő viharvert kint, dühöt és gyászt, amely minden tettét fűtötte Ethan halála óta.

– Nem tudom. – Kihúzta az irodaszékemet, és lovaglópózból rátelepedett, két karját összefonva a támla tetején. – Én csak... ott egy percre nem bírtam. Nem bírtam behódolni neki.

– Ez nem behódolás, Jace, hanem munka. Ha apu nincs ott, Marc adja a parancsokat, mi pedig engedelmeskedünk.

– Tudom – válaszolta, és némán, hálásan felsóhajtottam, amiért nem olvasta a fejemre, hogy Marcnak hivatalosan semmi rangja nincs –, akkor biztosan kikelttem volna magamból. – De most valahogy másként érződött, és képtelen voltam megtenni.

– Jace... – Fáradtan az ágyamra rogytam, kisöpörtem hosszú, fekete tincseimet a homlokomból. Nem akartam ilyen hamar eljutni erre a pontra. Nem álltam készen rá, hogy megbeszéljük, ami közöttünk történt, nem ilyen hamar Ethan halála után. Nem úgy, hogy közben semmi sincs rendben.

– Nincs köze hozzád – jelentette ki, mielőtt kitalálhattam volna, hogyan akarom folytatni. – Nem tudom megmagyarázni. De elmúlt. Most már képes leszek játszani a szerepemet, amíg te készen nem állsz rá, hogy elmondod neki.

Elmondani, mi a fenét? Hogy lefeküdtem Jace-szel? Ez igaz volt, ám hihetetlen és nyomorúságos módon még csak nem is a legrosszabb része az igazságnak. A legrosszabb az volt, hogy nem bírtam eldönteni, mit is érzek ezzel kapcsolatban. Kétségbeesetten igyekeztem elkerülni, hogy fájdalmat okozzak Marcnak, és nem éltem volna túl, ha elveszítem. Már a gondolatra is, hogy esetleg végleg

eltűnik az életemből, elakadt a lélegzetem. Azonban Jace-t sem akartam elveszíteni.

És még azt sem értettem pontosan, hogy ez mit jelent.

Jace-t nem *birtokoltam*. Ethan halála után azonban összekapcsolódtunk, és nem csupán a mély gyászban egymásnak nyújtott megnyugvásért – habár annak is része volt benne. Igazság szerint a gyász lerombolta az ellenállásomat a már korábban kialakult kötelékünkkel szemben, és amit eltagadtam a Marckal való kapcsolatom miatt.

Csak hogy nem álltam készen, hogy feldolgozzam, mit jelent mindez – és pokolian biztosan nem álltam készen, hogy megpróbáljam elmagyarázni Marcnak. Tehát megegyeztünk Jace-szel, hogy... távol maradunk egymástól. Semmi érintés. De ha nem viselkedik óvatosabban, mint ma tette, hamarosan nemcsak Marc előtt kell majd kimagyarázni magunkat.

– Jobban kell figyelned! – suttoztam az ölembe ejtett kezeimnek.

– Tudom. – Felállt és az ajtó felé indult, de felpattantam és megelőztem.

– Várj, hadd nézzek ki! – Elkaptam a kilincset, de mielőtt lenyomhattam volna, Jace elé állt, olyan szorosan, hogy éreztem az arcomon a testmelegét. Azonban nem ért hozzám. Olyan közel állt, hogy egy papírlap alig fért volna közénk, de nem ért hozzám.

– Jace...

– Igen, tudom – suttogtam az arcomba. – Nem most van az ideje. De eljön az az idő, Faythe. Nem kérem, hogy válassz, te is tudod. De azt igen, hogy légy őszinte magadhoz. Mindkettőnknek tartozol ezzel.

És ezzel – miközben én úgy kapkodtam levegő után, hogy a világ lassan elsötétült a szemem előtt – résnyire nyitotta az ajtót, engem

előretolt, majd kilesett mellettem a folyosóra. Amikor megbizonyosodott róla, hogy senki nincs ott, kilépett és visszacsukta az ajtót.

Egyedül hagyott a saját szobámban, olyan lehetőségekkel körülvéve, amelyeket még végiggondolni is túl veszélyes volt.

HÁROM

MIRŐL MARADTAM LE? – Leültem a kanapéra Marc és Rick bácsi közé, és végignéztem az irodára való alfán. Ed Taylor és Bert Di Carlo velem szemben ült, a szőnyeg túloldalán, a dupla ülőke két végén. Blackwell anyám korábbi foteljébe telepedett, miután azt valaki kihozta a sarokból a mi kanapénk sarkához. Apám pedig a füles foteljében ült, a szőnyeg végénél, a fő helyen, ahonnan mindenkit láthatott.

– Sajnos nagyon kevésről – sóhajtott apu, és a karfára támasztva összefonta a karját. – Kiderült, hogy szinte semmit sem tudunk a mennydörgőmadarokról, leszámítva, amit te és Owen az imént megtanultatok.

Vállat vontam, és magam alá húztam a párnára az egyik lábamat.

– Mennyi az a szinte semmi?

– Repülnek és tartózkodó a természetük – fújta Marc.

Umberto Di Carlo – Vic és Mateo apja – előrehajolt ültében.

– A mai esetet leszámítva nem találtunk feljegyzést mennydörgőmadár-megfigyelésekről, azóta, hogy apád látott egyet, mikor is? – pillantott apura. – Harminc éve?

Apám bólintott, és az állát ujjaira támasztotta.

– Legalább.

Di Carlo visszafordult hozzám, és folytatta.

– Nem tudjuk, hol élnek, hányan vannak, egyáltalán, hogyan szerveződnek csoportokba. És nem is ismerünk senkit, aki tudhatná ezeket.

– Egyetlen másik alfa sem?

– Kit javasolsz, kit kérdezzünk meg? – nézett rám Marc egy félgrimasszal. Igaza volt: az összes többi alfa, aki nem ült az irodában, ellenünk fordult. Még ha tudnak is valamit, és hajlandóak is segíteni, hogyan bízhatnánk az információikban?

– Felhívok néhány embert – kezdte Blackwell –, de biztos, hogy ha valaki mostanában kapcsolatba került volna a mennydörgőmadarakkal, annak híre ment volna.

A többiek bólogattak. Ez óriási hír volt, szalagcímekre való.

– Rendben, akkor mit tudunk mi? – nézett körbe apám, mint a tanár a diákjai előtt.

– A jelek szerint mozgás közben is tudnak alakot váltani. – Ed Taylor átfuttatta az ujjait sötét, rövidre nyírt haján. Úgy nézett ki, mint egy nyugdíjas tengerészgyalogos, ő volt a legjobb testi erőben az összes alfa közül, akik jórészt már kiöregedtek a végrehajtáságból.

– Tudják, hol élünk – bólintott Di Carlo.

– Elbírnak egy embert – tette hozzá Rick bácsi.

– Igen, de nem tudnak vele túl gyorsan és túl magasra szállni. Vagy túl messzire – tettem hozzá, arra gondolva, hogy egy autó is várt rájuk. Felhúztam a másik lábamat is, jógapózban, mezítláb ültem a kanapén. – Ami azt illeti, nem biztos, hogy egy Kacinél nehezebb embert is elbírnának, anélkül legalábbis, hogy megkettőznék az erőiket.

– Gondoljátok, hogy végleg elmentek? – Marc körülnézett, kinek van véleménye, de csak Blackwell jelentkezett.

– Kétlem, minthogy az egyikük nálunk van.

– És remélhetőleg sokkal többet megtudunk, amint felébred. – Valaki megmozdult mögöttem. Apám átnézett a fejem felett. – Igen?

Megfordultam. Brian Taylor – Ed Taylor legfiatalabb fia, egyben a mi legújabb végrehajtónk – állt az ajtóban, karba tett kézzel.

– Elnézést, hogy félbeszakítalak, de, apu, láttad mostanában Jake-et?

Minden nálunk vendégeskedő alfa egy fiát hozta, és egy másik végrehajtóját, testőrként és illő kíséretként, úgyhogy a ház szinte úszott a tesztoszteronban. Jake az apjával érkezett, a nagybátyám Lucas unokatestvéremet hozta, a legnagyobb kandúrt, akit valaha láttam, Di Carlo pedig másodszülöttjét, Mateót.

– Mostanában nem, miért? – nézett Taylor értetlenül a fiára.

– Egy órája kiment járőrözni, de nem tért vissza, amikor jött a légi csapás. Elég rossz érzésem van...

Taylor homlokán elmélyültek a ráncok. Apám, máris riadókészültségben, felpattant.

– Mindenki az irodába!

A konyhából besorjáztak a kandúrokat, utoljára anyu lépett be és Kaci, aki a válla mögül leskelődött.

– Kettesével mentek ki – kezdte apám, és a többi alfa is felemelkedett. – Fedjete le minél nagyobb területet, de maradjatok a partneretekkel!

– Jake-et keressük? – tudakolta Jace. Rám se nézett, amióta belépett, és ez a tény már önmagában elárulta, hogy szeretne. Ha nem volna a *kapcsolatunk*, nem erőlködne ilyen nyilvánvalóan, hogy elkerüljön.

Jó lenne lassan eldönteni, mit akarsz mondani Marcnak... mert ha Jace nem szedi össze magát, valaki úgyis észreveszi, hogy furán viselkedik velem. És Marckal.

– Igen. Nincs értelme alakot váltani, mert lehet, hogy a madarak még a környéken vannak. Csak úgy csaphattok felfelé, ha feltárjátok a hasatokat. Amellett remélhetőleg már messziről észreveszitek majd őket.

Most, hogy már tudjuk, mit keresünk...

– Meg is halljátok, ha elég közel érnek – tettem hozzá. – A szárnyaik erősek, de nem éppen halkak.

Apám bólintott.

– Milyen fegyvereket tudunk összeszedni? – Mert emberként, még ha fel is tudunk nyúlni a fejünk fölé, azért védtelenek maradunk azokkal a karmokkal szemben.

– Szerszámokat – felelte Marc. – Kalapácsokat, feszítővasakat, kerékkulcsokat, nagyobb csavarkulcsokat. – Ezek mind kapóra jöttek két héttel korábban, amikor visszavertünk egy nagy csapat kóbort, akik a szemünk láttára akarták megölni Marcot, hogy ezzel példát statuáljanak.

– Késeket – tette hozzá anyám lágyan. – Van három készlet henteskésem, és jó pár csontozó is, azok az élő madarakon éppen olyan jó szolgálatot tesznek majd, mint a konyhakészek.

Nálam jobban csak Paul Blackwell lepődött meg; mostanra biztosan rájött, hogy anyámnak, mint a gyengébb nem képviselőjének címzett szónoklata nem csak süket, de fájdalomban edzett fülekre talált.

– Van egy húsklopfolónk is. – Jace karba tette a kezét széles mellkasa előtt, és ezúttal rám mosolygott; a legtöbb kandúr halkán felnevetett. Még azok is hallottak róla, akik nem voltak ott, hogy

hogyan vontam ki a forgalomból egy kóbort, a karmaim helyett egy klopfolóval, három hónapja, Montanában, a tárgyalásom alatt. Úgy tűnt, ez a hírnév rajtam ragad.

– Jó lesz. – Még apám ajkán is megjelent egy apró, rövid mosoly.
– Karen, felfegyvereznéd a seregeket? – Bárki másnak egyszerű parancsot adott volna, a feleségét megkérte rá.

Anyám komolyan bólintott, és kiterelte Kacit a konyhába. Apu felénk fordult.

– Álljatok párba, és jelentkezzetek a feleségemnél a fegyverekért! Ha találtok valamit, hívjátok az alfátokat! Mehettek.

Marc meg én felálltunk, amikor a többiek kisorjáztak az irodából. Megfogta a kezemet. Jace minket figyelt, egy pillanatra elfelejtette, hogy félrenézzen, hogy unott arcot vágjon. De aztán Brian lépett elé, éppen azelőtt, hogy Marc felpillantott – és biztosan észrevette – volna.

– Készen vagy? – kérdezte Brian, ő volt Jace párja Ethan halála óta. Marc visszatérését követően újra együtt dolgoztunk terepen, még ha ő nem is volt hivatalos státuszban. Owen és Parker szintén egy párt alkotott, de minthogy a bátyám ideiglenesen kiesett a szolgálatból, Parker így a páratlan létszámban érkezett végrehajtók közül egyedül maradó Vickel került össze.

Jace bólintott, és egy utolsó pillantást vetett rám, majd követte Briant a folyosóra.

– Minden rendben lesz vele – intett Marc az állával Jace után, és átkarolta a derekamat. – Ethan halála mindannyiunkat fájdalmasan érintett, őt viszont *megváltoztatta*.

A szívem majdnem kiobbant a mellkasomból, hiába próbáltam lelassítani a pulzusomat.

– Hogy érted ezt?

Előreengedett az ajtóban, nem láthatta, hogy összeszorítom a szemem, csendesen és lázasan remélve, hogy nem vett észre túl sok változást Jace-en. Vagy rajtam.

– Mostanában mindig komoly. Sőt, morózus és dühös. Ijesztő.

– Annál jobb végrehajtó – vágtam rá, Marc pedig tétovázás nélkül bólintott. Tudtam, mit gondol: kár, hogy Jace tehetsége a bátyám halála árán mutatkozott meg.

A konyhában formálódó sor a folyosón át az ebédlőig ért. Kaci és anyu a pult mögött állt, és osztogatta a szükség adta fegyvereket, amelyekre minden akciófilm hőse büszke lehetett volna. A kettesével kifelé tartó kandúrok késeket vagy a pincéből, esetleg a kocsik csomagtartójából összeszedett szerszámokat szorongattak.

A sor elején Ed Taylor és Rick bácsi állt, mögöttük apám és Bert Di Carlo. Ők is választottak maguknak fegyvert, majd követték a végrehajtókat. Meglepetten pislogtam, aztán egyre növekvő tisztelettel biccentettem. A legtöbb alfa már túl volt a fénykorán – bár egyetlen pillantás Edre felborította volna ezt az általánosítást –, és ugyan az egészségük fenntartása érdekében még mindig gyakran váltottak alakot, és edzettek is, mégsem fordult elő gyakran, hogy őrzáratozni vagy vadászni menjenek az embereikkel. A látványtól, hogy ők is velünk együtt keresik az eltűnt kandúrt, majd' szétfeszített a büszkeség. Ők tudták, hogy minden élet érték, és Malone-tól eltérően a saját bőrüket is készek voltak érte kockáztatni.

Jace és Brian előttünk vették át a fegyvereiket, és vissza sem nézve kimentek.

– Tessék. – Amikor a pulthoz léptem, Kaci a laposodó kupac mellé nyúlt, és felemelt egy hatalmas, fekete guminyelű kalapácsot. – Neked tettem félre. Úgy gondoltam, jól jön majd az előny, ha bal kézzel kell harcolnod – intett begipszelt jobb karom felé. Anyám

a szeme sarkából figyelte, miközben egy vaskos csavarkulcsot csúsztatott Marc felé. Meglepetten néztem Kacire. A kislány gyűlölte az erőszakot, ami látszólag ideális fiatal nősténymacskává tette. Azonban őt emberi szülők nevelték, emberként, mert fogalmuk sem volt róla, hogy mindketten egy recesszív gént örökítettek fiatalabbik lányukra, amely a pubertás kezdetén vérmacskává változtatta Kacit.

Tekintettel mindarra, amin keresztülment – az első alakváltása során akaratlanul megölte az anyját és a nővérét, majd hetekig egyedül kóborolt az erdőségekben, macska alakba szorulva –, tökéletesen érthető volt szigorúan pacifista hozzáállása. Ám mindez még kevés volt, hogy azzá változtassa, amit a tanács ellenkező fele elvárt volna tőle. Kaci emberként nevelkedett, emberi elképzelésekkel az életéről, és ezek között nem szerepelt, hogy hozzámenjen az alfa által számára kiválasztott kandúrhoz és megszüljje a következő vérmacschanemzedéket – annyi fiút, amennyi kell, amíg megérkezik a drága leány is.

Kacinek amellet éles nyelve is volt, és gyakran használta is – ez pedig a tanács bizonyos tagjaiban csak erősítette az eltökéltséget, hogy kivonják *megkérdőjelezhető* befolyásom alól.

– Kösz! – Mosolyt erőltettem az arcomra, és Kaci feje felett összenéztem anyuval.

– Légy óvatos! – kérte. Bólintottam, aztán Marckal együtt követük a többiek, kifelé a házból.

Többen az erdőbe indultak, Jace és Brian azonban a nyugati földek felé, tehát Marc és én az ellenkező irányba fordultunk. Egymástól néhány méterre lépkedtünk, és a februári maró hideg ellenére az orrunkon át lélegeztünk, hogy el ne szalasszunk egy esetleges szagnyomot.

Kísértetiesen csendes volt a táj, csak a dermedt fű ropogott hal-
kan a bakancsaink talpa alatt. Bár a néhány héttel korábbi ónos eső
óta jelentősen megemelkedett a hőmérséklet, még mindig fagypont
körül maradt, és az ujjaim hamar elgémberedtek. Megpróbáltam
zsebre dugni a kezemet, a gipsz azonban megállította az első ujjper-
ceknél. Az orrom is folyt. Szipogtam, és bosszankodva méregettem
a fakókék eget, amikor visszafordultunk a mező szélén.

A veszedelem korábban még sosem érkezett a derült égből. A fák
ágai közül már igen. Tetőgerendákról, emeletekről, verandatetőkről
is. De az égből még soha, és egyszerre elviselhetetlenül sebezhető-
nek éreztem magam a nyílt terepen, ahol korábban csak a szabadság
és a futás vágya töltött el. Az üldözési mániámat az sem csökkentet-
te, hogy, bár senki sem mondta ki, de azért egy holttestet kerestünk
a saját területünkön.

A harmadik fordulónál előástam a bal zsebemből egy zsebkendőt,
és idéetlenül kifújtam az orromat – egy újabb egyszerű tevékenység,
amely begipszelve szinte lehetetlennek bizonyult –, aztán megder-
medtem. Már éppen elraktam volna a zsebkendőt, amikor az első
tisztá lélegzetvétel valami túlságosan is ismerős szagot sodort az or-
romba – és vele együtt érkezett a túlságosan is ismerős félelem.

Vér. Egy macska vére.

– Marc! – szóltam oda, letérve az ösvényről, a szag forrása irányá-
ba. Marc követett, hangosan szimatolt, és egyre gyorsabban lépke-
dett, ahogy ő is megérezte. A macskák, a kutyákkal ellentétben, nem
képesek pusztán szag alapján vadászni, az orruk nem elég jó hozzá,
de azért egy erős szagnyom forrását megtaláljuk, ha az nem mozdul.

És ez szörnyűségesen, keservesen nem mozgult.

Minél északabbra jutottunk, annál erősebben éreztük a szagot.
A következő percben félig gyalogoltunk, félig futottunk már, vadul

keresve magunk körül az elveszett kandúrt. Megdermedtem, amikor a tekintetem megakadt a fakó fűvön elkenődött vörös folton – a fűcsomó alatt ott feküdt a földön egy fehér kéz, az ujjak félig ökölbe szorítva.

Kényszerítettem magam, hogy megtegyem a hátralévő lépést, bár együtt lüktetett bennem a félelem és a düh. Amikor megláttam a testet, levegőért kaptam – a rettenettől nem jutottam szóhoz.

Ha nem fagyott volna meg szinte azonnal, sokkal hamarabb megérezték volna.

Jake Taylor hanyatt hevert, és mindene csupa vér volt, úgyhogy az agyam először nem is fogta fel, mit jelentenek az összevissza, erőszakos képek a szemem előtt. Túl sok vágás. Túl sok vér. Semmi értelme.

– *A pokolba* – hallottam Marc hangját. Összerezzentem, pedig éppen csak suttogott. Felnyitotta a telefonját, és szabad kezével fel-tárcsázta apámat, miközben óvatosan, hogy ne lépjen a vérbe, a test mellé guggolt.

Én csak bámultam tovább.

Hét hónapos végrehajtói pályafutásom alatt elég sok mészárlást láttam már, de effélét, ekkora pusztítást, ilyen értelmetlen erőszakot még soha. Még a karomlázás kóbortól sem, aki a fán kuporogva fogyasztotta emberi áldozatát – annak is volt valami sötét, gyászos *értelme* Jake halálához viszonyítva. A kóbor éhes volt, és az embert csak ott csonkította meg, ahol evett is belőle.

Jake-et azonban teljesen, oktanul összekaszabolták: az arcát felvagdalták, a szemét kiszúrták, orrcimpáit és ajkait csaknem letépték. A karjai sem néztek ki jobban; a kabátja ujját a bőrével együtt tépték cafatokra, csuklótól könyékig, alighanem, amikor védekezően az arca elé emelte őket.

De a legrosszabb a hasa volt. Teljesen kizsigerelték, annyi, önmagában is halálos vágást kapott, hogy az egyes nyomokat meg sem lehetett különböztetni egymástól.

– Keleti mező, a fákhoz közel. – Marc felnézett, van-e még valaki a közelben. – De ez... szörnyű. Ne engedd ide Taylorekat! Nem szabad látniuk.

– Köszönöm! Mindjárt ott vagyunk – felelte apám a vonal túlsó végén. Marc zsebre tette a telefonját, és én letérdeltem mellé, mielőtt megkérdezhetne volna, hogy jól vagyok-e. Jól voltam. Egy gyakorló alfa mindig jól van, igaz? Nincs más lehetőség.

– Cssesse meg, ezek a rohadékok brutálisak – állapította meg Marc. Bólintottam, és felemeltem egy barna-fekete sávos tollat a fűről, ami a hegyével egy vértócsában állt meg, mint a sátán pennája. Kétszer olyan hosszú volt, mint a kezem.

– Nem azok a madarak voltak, akik elvitték Kacit. Kizárt. Láttuk volna rajtuk a vért. Megéreztük volna. Csak pár lépésre volt, amikor leszállt.

– Akkor a sofőr? – nézett rám Marc.

– Erre tippelnék. Ő távolabb volt, és ruhában. Szóval nagyon is elképzelhető. – Tétováztam, nem voltam benne biztos, hogy tudni akarom a választ, de aztán folytattam, mert tudnom kellett. – Láttál már valaha ilyen pusztítást?

– Soha. – Apám legtapasztaltabb végrehajtójától ez elég sokat jelentett. – A macskák ilyet nem csinálnak. Még az örültek sem.

A hátunk mögül lépések hallatszottak. Megfordultunk; apám sietett felénk Bert Di Carlóval, mindkettejük arcán komor bizonyosság. Apu megállt mellettem, állkapcsán kidagadtak az izmok, amikor meglátta Jake Taylort. Di Carlo arcáról minden érzelem eltűnt.

Apám szó nélkül előszedte a telefonját egyetlen hétköznapi dzsekkije zsebéből, és lenyomott egy gombot.

– Halló? – kérdezte Jace a vonalban.

– Vidd vissza Briant az irodába, és adj neki egy italt!

Egy másodperc szünet.

– Azonnal.

Apu bontotta a vonalat, és már a telefonkönyvében keresgélt. Di Carlo kinyúlt a tollért, amit még mindig fogtam a másik, vértelen végén. Boldogan adtam át neki, ő pedig fütytyentett, a méret morbid módon mély benyomást tett rá.

– Rick? – szólt bele apám a mobiljába, amikor egy fojtott, reszelős hang válaszolt.

– Igen? – A nagybátyám hangja másodszorra tisztán csengett.

– Megtaláltuk Jake-et. A pajtába visszük. Kérlek, kísérd vissza Edet a házba.

– Rendben.

Apám utoljára Vicet hívta – Marc közben már az én karomat dörzsölgette. Egyszerű utasítás volt.

– Fogjatok egy tekercs nejlont, és gyertek a keleti mezőre, a fákhoz közel! Látni fogtok minket.

– Hát, Greg – állapította meg Di Carlo, amikor apám eltette a telefonfont –, én nem tudom, mit akarnak, de elküldték a névjegyüket.

– Kaci... – sustogtam. Megrémített a gondolat, mi történhetett volna, de aztán szerencsére beugrott a logikám is. – De ha bántani akarták volna, azt megtehették volna az autó nélkül is. Ugye? – kérdeztem, mert hallanom kellett, hogy a kislány nem került közel a rettenetes halálhoz. A rettenetes emberrablás is éppen elég volt.

Az alfák bólintottak. Marc megfogta a kezemet.

– De akkor miért kellett megölni Jake-et?

Apám sóhajtott, és végre felnézett a kandúr holttestéről.

– Gyanítom, hogy meglátta őket közeledni. Nem azt mondtad, hogy erről jöttek? – mutatott keletre, a fák felé.

– De igen. Vagyis azért ölték meg, hogy ne tudjon figyelmeztetni minket? – Hitetlenkedve néztem egyik társamról a másikra, bár valójában nem vártam választ. – Miért nem hívott?

– Az erdőben gyenge a térerő, de úgy tűnik, megpróbálta. – Apám mögém intett, a fű felé. Megpördültem. Ott hevert egy nyitott és véres telefon, használatra készen.

– Az erdőben nem kaphatták el. Legalább kétféle méterese a szárnyaik, vagy hosszabbak. Eltörnének, ha ott akarnának csapkodni velük.

– Akkor megvárták, hogy kiérjen, és utána támadták meg – felelt Marc elkomorodva.

– És gyorsan csinálták, mert nem hallottuk meg – ingatta a fejét Di Carlo. – Ezt előre kitervelték. Valamit akarnak.

– De mit akarhatnak tőlünk a mennydörgőmadarak? – tettem fel a szónoki kérdést. Vic és Parker tűnt fel a pajta irányából, az egyikük egy nagy, fekete csomagot hozott.

– Megtudjuk, ha Nagymadár felébred – felelte Marc. Apám megrázta a fejét.

– Most fogjuk megtudni. Felébresztjük, és megénekeltetjük.